57e jaar. — Nr 51. Dit nummer bestaat uit 8 bladzijden. Zaterdag 30 April 1910.

Men schrijft in te Tongeren bij V. COLLÉE, uitgever en eigenaar van di blad.

De *POSTRIJDER* verschijnt 's dinsdags, 's donderdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten *franco* gedaan worden aan den uitgever, **Groote Markt, te Tongeren.**

DE POSTRIJDER
DER PROVINCIE LIMBURG.

Abonnement :

Drie maal per week : 6 fr. per jaar.
Twee „ 5 „
Een „ 4 „

Een blad afzonderlijk 10 centiemen.

De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.

Aankondigingen : 15 centiemen per drukregel.

Reclamen, vonnissen en andere artikels vooraan of binnen in het blad 1 frank den drukregel.

WEEDE BLAD

GEREN, DEN 30 APRIL 1910.

. E. P. Damianus De Walleff

Nederheim, Missionaris in na, zendt ons het volgende rijven, hetwelk wij met gegen inlasschen :

t strekt ons dierbaar Vaderland ter at zijne zonen over de wereld verid overal de schatten zijner nijverdoen kennen. Maar België heeft nog otere schatten dan geld en goed mée leelen aan zijne minder begaafde broes ; lang vooraleer het in de rijen der tiën de plaats veroverd had, die het ans bekleedt, doorliep het kruim zijner kinderen den aardbodem, den fakkel des geloofs in hand, om de heidensche volkeren voor Christus te winnen. De stoffelijke welstand van heden heeft Goddank het apostelvuur niet uitgedoofd, wel integendeel, en zoo zien wij jaarlijks tal zijner zonen de zeeën oversteken, aan alles vaarwel zeggen om zich heel en al aan het groote christenbeschavingswerk toe te wijden. Wat onze Missionarissen op weinige jaren vermochten, getuigen de geplukte vruchten in onze groote Congocolonie. Maar dit veld, hoe groot ook, voldoet aan hunnen iever niet. Getrouw aan de missies, hun door de Propagande, 't zij in America, 't zij in Asie's uitgestrekt vasteland gegeven, vindt men ze overal onvermoeid werken aan de uitbreiding van het rijk van Christus, het « *da mihi Belgas* » van St-Franciscus Xaverius, blijft ook in andere streken waar dan in Afrika en zoo dit eene eer voor België is, moet men echter ook voortgaan dit woord in dubbelen zin te verstaan : Wij, arme heidenen, wij vragen uwe zonen om ons de deur des hemels te openen maar wij rekenen ook op eenige kruimelkens uwer tafel om aan de hemelpoort te geraken.

De lezers zullen alreeds begrijpen waar het weêr naar toegaat ! « Geven, altijd maar geven » hoor ik zeggen ; maar indien ik niet naar België de hand uitsteek tot wien zal ik mij wenden ? De nood is toch zoo groot in onze Franciskaansche-Belgische missie van Zuid-Westelijken Hou-pe ! Verscheidene mijner medebroeders riepen reeds en niet zonder vrucht de hulp hunner landgenooten in. 't Zij mij dan ook toegelaten hetzelfde te doen ten einde een weinig te kunnen voorzien in de tallooze ellenden der mij toevertrouwde kudde.

Li-tch'ouen, waar ik werkzaam ben, is eene schoone groote missie aan het westelijk uiteinde van ons vikariaat gelegen. Pas over twintig jaar geopend, telt zij nu rond de 2000 gedoopten en een overgroot getal catechumenen ; de schrikkelijke vervolging van 1898 verwoestte alles wat gedaan was onder stoffelijk opzicht en hield den Missionaris drie jaren uit de streek. Niets echter kon het geloof uit de herten dier brave bergbewoners verdrijven. Men had schoon hunne oogsten en huizen te vernielen, alles voor de voet weg te stelen, zij bleven standvastig. Eens de storm over, had de terugkeeren de Missionaris alleen de stoffelijke schade te herstellen en alles hernam weêr op den ouden voet. Iedereen begrijpt echter dat op de weinige jaren die volgden, de kristenen niet tot welstand geraakten en de slechte oogst van verleden jaar dompelt ze wederom in de grootste armoede. God leeft die alles geeft. Zijn wij arm, wij hebben toch onzen Pater en met het grootste betrouwen komen onze kristenen bij mij hunnen nood klagen. Tot wien zouden zij zich anders wenden in afwachting dat October den maisoogst zal leveren ? En dit is mijne groote smert. Ik neem hunne kinderen in de scholen waar zij tegelijk met het lichamelijk voedsel het zoo noodige onderricht in den godsdienst genieten ; hier en daar, waar de nood ten uiterste is, deel ik al wat maïs uit; verders help ik hun om wat aardappelen te planten. Maar wat is dat ingezien de nood ? En 't is nochtans al wat ik doen kan. Te meer daar het werk der H. Kindschheid hier sinds jaren opgericht, groote uitgaven veroorzaakt. Dank aan dit werk konden wij reeds honderde en honderde kinderen naar den hemel sturen. Maar allen sterven niet ; voor den oogenblik heb ik er rond de honderd die alles van den Missionaris moeten ontvangen ; de laatste week kwamen er acht en dit getal zal steeds toenemen tot dat de oogst — nog niet gezaaid — zal rijp zijn. 't Is hartroerend om zien hoe de arme heidenen mij komen smeeken toch hunne kinderen aan te nemen. De totale afschaffing van den opium, ofschoon eene weldaad voor China, is een groote slag voor die arme menschen, die daarmêe hun inkomen met de helft zien verminderen. En de ellende moet wel groot zijn, want niet alleen kleine meisjes brengt men ons, maar zelfs de jongens, waar de Chineezen anders zoo aanhouden, worden naar hier gebracht. Hartverscheurende tafereelen hebben plaats. Maar liever als die kleine onnoozelen van honger te laten sterven, staat men ze aan de Kerk af. Iedereen weet dat zij daar geen honger meer zullen te lijden hebben en dikwijls als de kinderen te klein zijn om hun eigen te behelpen, vertrouw ik ze — na ze vooraleer gedoopt te hebben — aan hunne eigene ouders. Zoodoende, met het maandgeld der voedsters te ontvangen, redt men ouders en kinders. En dan, wie zorgt er beter voor een kind dan zijn eigene moeder ? Zoo ook wordt de H. Kerk meer gekend, de vooroordeelen verdwijnen en zonder schok of stoot legt men de beginsels van nieuwe bekeeringen.

Ik wil niet verder uitbreiden. Eenieder zal begrijpen hoeveel goeds er met eenige franken kan gedaan worden. De voorlagen van het werk der H. Kindschheid zijn beperkt en komt er geene hulp, zal ik mij gedwongen zien vroeg of laat die arme kleintjes te weigeren. Ik durf echter hopen dat edelmoedige zielen dien pijnlijken stond zullen helpen vertragen. Volgaarne zal ik in het H Doopsel den naam van dezen of genen weldoener geven aan de kleine kinderen door hen gered. Sterven zij, 't zullen machtige beschermers in den hemel zijn ; blijven zij in 't leven, nooit of nooit zullen zij hunne weldoeners vergeten. Ik betrouw dat de oversten onzer Minderbroederskloosters zich volgeerne zullen gelasten de gedane aalmoezen ter bestemming te brengen.

P. FR. DAMIANUS DE WALLEFF,
Minderbroeder, Miss. in China.

Li-tch'ouen, Palmenzondag 1910.

NOTA DER REDACTIE. — Wij verzoeken onze geachte katholieke confraters, dezen brief in hunne dag- en weekbladen te willen overnemen.

De plek der verschrikking.

Daags na den slag van Jena, den 15 October 1806, liepen talrijke benden Fransche soldaten het land af, roofden wat hun onder de hand kwam en persten de inwoners hun geld af. Doch in een hollen weg, tusschen het dorp Ransschurtz en eene herberg, werd een hoop dier soldaten door eenen troep woedende boeren overvallen en gedood.

Bijna op hetzelfde oogenblik reed daar een Fransche bagagiewagen voorbij, die slechts door eenige militairen was vergezeld. Nauwelijks hadden de soldaten gezien wat er met hunne kameraden gebeurd was, of een dergelijk lot vreezende, vernietigden zij het spoor van den wagen, lieten den wagen zelfs in den steek, en vluchtten in allerijl van daar, om verslag te geven van hetgeen er geschied was.

Zeer vroeg in den morgen van den 18 October, liet M. Guiguer de Revel, commandant van het 3e regiment linietroepen, den kapitein der grenadiers, August Gorean, roepen. Deze was met zijne manschappen te Naumburg ingekwartierd. Guigner de Revel toonde hem eene dépêche van den maarschalk Davoust, met het bevel om het dorp Priesnitz te omsingelen, daarna, uit weerwraak voor het vermoorden der Franschen, al de inwoners neer te schieten, met uitzondering slechts van vrouwen en kinderen en het dorp in brand te steken.

De commandant was over dit bloeddorstig bevel ten hoogste verontwaardigd. Grammoedig wierp hij zijnen degen op den grond en riep uit :

— Ben ik dan zoolang in het leven gespaard gebleven om van zulke gruwelen getuige te moeten zijn en zelfs met de uitvoering daarvan belast te worden ? Neen, liever verbrijzel ik mijnen degen, dan mijn geweten met zulke bloedige daad te bezwaren.

Niet weinig moeilijk viel het den kapitein Gorean zijnen edelmoedigen commandant tot bedaren te brengen en hem te overtuigen, dat hij zich hevig tegen de regeltucht zou bezondigen, indien hij het durfde wagen zulk een uitdrukkelijk bevel niet na te komen, hetgeen dan ook ten gevolge had, dat Guigner ten laatste, alhoewel tegen zijnen dank, bevel gaf naar Priesnitz terug te trekken. Het dorp werd omsingeld. Diegene onder de inwoners, welke daartoe in gelegenheid waren, wisten zich schuil te houden en ontkwamen het. Doch bijna op hetzelfde oogenblik waren de soldaten de huizen binnen gedrongen. Iedereen, die zij op hunnen weg ontmoetten, werd het dorp uitgedreven, zonder te weten waarheen of met welk oogmerk.

Een menschlievend en edelmoedig man, met name Grosmann, behoorde mede tot de inwoners, welke verdreven werden. Hij verstond de Fransche taal, en moedig begaf hij zich naar den commandant, om hem te vragen waarvan men hem beschuldigde en wat men over hem besloten had. Tot antwoord ontving hij eene geschrevene proclamatie, die het volgende inhield : « De inwoners van het dorp Priesnitz hebben de vermetelheid begaan eenige Fransche soldaten te vermoorden die over hun grondgebied trokken, en zij hebben een transport aangehouden en uitgeplunderd. Het is noodzakelijk een verschrikkelijk voorbeeld te stellen. De inwoners van bovengenoemd dorp, met uitzondering der grijsaards, vrouwen en kinderen, zijn allen ter dood veroordeeld en hunne huizen zullen in brand gestoken worden. Naumburg, 17 October 1806 ».

Toen Grosmann begreep welk gevaar de arme dorpelingen boven het hoofd hing, sprak hij den commandant en den kapitein aldus toe :

— Heer commandant, wees ons jegens de rampzalige menschen edelmoedig. Wees toch niet onverbiddelijk, en bedenk in welk onmeetbaar ongeluk gij vele moeders en kinderen gaat storten.

Grosmann zweeg eene poos en zag de beide officiers met een teederen blik na. Daarna ging hij aldus voort :

— Vergeet ook niet dat er eene vergissing zou kunnen bestaan, heer commandant : andere personen dan die van Priesnitz zouden de moorden kunnen gepleegd hebben ; en hoe jammerlijk ware 't dan dat zij onschuldig moesten boeten. Moet echter het bevel worden uitgevoerd ; moet het doodend lood hen treffen, welnu, neem mij dan, die noch ouders noch bloedverwanten meer heb, in hunne plaats ten offer aan ! doe mij sterven, doch spaar hen, wier leven zoo duurbaar aan eenen vader, aan eene moeder, zoo duurbaar en noodig aan vrouw en kinderen is.

De woorden van Grosmann maakten een diepen en zichtbaren indrukt op den commandant en deze wenschte niets liever dan met zijn bataillon terug te trekken zonder de bevelen van den maarschalk te zijn nagekomen. Hiervan werd hij echter terug gehouden door zijne officieren, die een ander voorstel deden. Zij wilden namelijk een hunner afzenden naar Naumburg om den maarschalk Davoust te verwittigen, dat het dorp Priesnitz onschuldig bleek te zijn aan het ten laste gelegde misdrijf ; dat er nog anderen waren met bijna gelijk luidende namen en dat men algemeen wenschte de uitvoering der geproclameerde straf voorloopig aan te houden. Nu steeg luitenant Sico te paard en reed spoorslags naar Naumburg ; doch wie beschrijft er de verschrikkelijkheden die er gedurende zijne afwezigheid plaats hadden ? Te zeven uren in den morgen waren de bewoners bijeen gedreven naar de plaats, sedert dien tijd de « plek der verschrikking » en het zou wel elf ure worden voor dat de luitenant kon teruggekeerd zijn.

Intusschen werden er nog mannen en vrouwen, die zich tot nog toe verborgen hadden weten te houden, uitgedreven. Kinderen schreiden om brood, een tachtigjarigen grijsaard, die tegen eene haag stond geleund, scheen weldra te zullen bezwijken van koude, vermoeienis en honger ; de vrouwen, waarvan de meesten maar half gekleed waren, deden de lucht van hunne jammerkreten weêrgalmen en zelfs sterke mannen beefden als een riet, want er blies een ijskoude wind en een dikke laag ijs overdekte den grond.

Eindelijk zag men den officier in vliegenden galop terug keeren. Voert hij leven of dood met zich ? hij steeg af en de andere officieren omringden hem. En wat was nu het antwoord van maarchalk Davoust ? Het luidde kort en streng : « Het bevel moet onmiddelijk worden uitgevoerd ». De ongelukkigge bewoners van Priesnitz waren nauwelijks meer verslagen dan commandant Guigner. Hij was in eene allermoeielijkste positie, want hij kon niet tot een besluit komen en aan den anderen kant wilde hij toch niet zulk een openlijken blijk van ongehoorzaamheid aan de bevelen van den oversten geven.

Op eens scheen kapitein Gorean een gelukkigen inval te krijgen.

— Commandant, zegde hij tot M. Guigner, gij kunt gerust vertrekken. Laat mij hier om het bevel van den maarschalk uit te voeren ; ik gelast mij hier mede en zal met mijne compagnie hier blijven.

Zij wisselden met elkander eenen geheimzinnigen blik en nu trok den commandant onmiddelijk terug ; alleen kapitein Gorean met zijne compagnie bleef achter. Hij liet terstond het signaal geven en zond eenige zijner manschappen af met brandende fakkels om een paar huizen en schuren in brand te steken, doch alleen aan deze zijde van het dorp, waar het vuur wegens de richting van den wind zich het minst zou kunnen verspreiden. Weldra sloegen de vlammen hoog boven de rieten daken uit. Terwijl dit geschiedde, jammerden de inwoners en wrongen de handen, te meer toen de grenadiers van Gorean uit de verzamelde menigte terug keerden, zoodat niemand er langer aan twijfelde of zij zouden allen op de plek worden dood geschoten. Gorean wilde echter niets anders doen dan die menschen, door hun schrik aan te jagen, zich doen verwijderen, terwijl hij zijne grenadiers bevel gaf eenige jonge mannen gevangen te nemen.

Zoodra de anderen zagen dat de gelegenheid hun gegeven was om zich door de vlucht te redden, bedachten zij zich niet lang, maar stoven allen uit elkander. De grenadiers maakten zich slechts van een jongen man meester, dien zij voortdreven naar de plek, zoo even door hen verlaten, « de plek der verschrikking ». Wat er toen in hun binnenste omging, zijn geene woorden in staat om uit te drukken. Aan doodsangst ten prooi, vielen zij neder op den en een hunner omhelsden de kniën van den kapitein.

Gorean trad vooruit tusschen hen en de grenadiers en gaf toen bevel te laden en 't geweer te presenteeren. Indien zijne manschappen vuurden zooals hij wenschte en verwachtte, dan zou alles goed afloopen ; zoo niet dan zou hij vallen met de rampzalige wezens, wier leven hij getracht had te redden. In elk geval zou de krijgstucht, dat sieraad van het Fransche leger, gehandhaafd worden. En nu stak hij den degen omhoog en commandeerde : « Vuur! » De grenadiers schoten over het hoofd heen van hunnen kapitein, zooals hij verwacht had en te gelijkertijd over de hoofden dier ongelukkigen, die achter hem nederknielden. Onmiddellijk nadat de geweren waren afgeschoten en nog voor dat de rook was opgetrokken, commandeerde Gorean : « Rechtsomkeer ! » en hij geleidde zijne compagnie naar Naumburg, waarop hij officieel rapporteerde : « Het bevel van den maarschalk is ten uitvoer gebracht. »

De ongelukkige boeren, ten getalle van zeven, die den dood als door een wonder ontkomen waren, begrepen niet hoe het mogelijk was, dat niet een der schoten het doel getroffen had, doch dat daarentegen de Franschen allen verdwenen waren. Het duurde echter nog een geruimen tijd, eer zij zich durfden verroeren. Eindelijk stonden zij op een hunner riep uit : « Laat ons op de knieën vallen mijne vrienden en den goeden God danken, dat Hij ons genadig in het leven gespaard heeft ! » waarop zij allen eerbiedig God loofden voor hunne redding, terwijl intusschen de vlammen hunne woonsteden en bezittingen verwoestten.

Op de plek der verschrikking werd later een eenvoudig gedenkteeken opgericht, en ieder jaar, op den 16 October, herdacht men die wonderdadige redding, zonder dat men op dit oogenblik juist weet, hoe die heeft plaats gehad.

ALLERLEI NIEUWS

IN DE KAZERNEN — M. Woeste stelt per amendement aan een artikel der begrooting van oorlog voor, een krediet van 200.000 fr. te stemmen, om schutsels tusschen de bedden der soldaten te maken.

Laat ons hopen dat dit voorstel zal gestemd worden

Het beoogt aan elken soldaat een afzonderlijk slaapkamertje te bezorgen, hetgeen niet anders kan dan de zedelijkheid in hooge mate bevorderen.

— MEN SPREEKT voor het oogenblik veel van de SUIKERIJ DER TRAPPISTEN, Vincart en zoon, welke, naar het schijnt, uitstekende koffie geeft.

— REIZIGERS UIT MAAS- EN JEKERVALLEI, die de Tentoonstelling van Brussel bezoeken, profiteert van de speciale trams die u toelaten op denzelfden dag na een verblijf van 12 uren in de hoofdstad, thuis weder te keeren.

De eerste tram is Pinkstmaandag.

Hebben deze trams bijval, dan zal het gedienstig bestuur maatregelen nemen om ze alle Zondagen te laten loopen.

—o— SCHANDALIG BEDROG ! — Pas toch op dat men U den echten Elixir De Kempenaar van Jacques Neefs Antwerpen geve, want er worden oneindig veel vervalschingen verkocht.

— HET LACHEN. — Een Grieksche geneesheer heeft ons verklaard dat lachen noodzakelijk is voor de gezondheid, omdat het de milt, die daaraan behoefte schijnt te hebben, doet schudden.

Trouwens, ook de hedendaagsche doktoren zijn eenparig van oordeel dat lachen, uit gezondheidsoogpunt beschouwd, alle aanbeveling verdient.

Ge ziet dus, dat er geen enkele reden bestaat om niet naar hartelust aan uwe vroolijkheid lucht te geven. Een ding zou ik u echter willen aanraden : « lacht nooit onder het eten. »

Met een paar woorden zal ik trachten u het verkeerde hiervan te doen uitschijnen.

Achter in onze keel komen twee buizen uit. Door de eene, de slokdarm, glijdt het voedsel, terwijl de tweede, de luchtpijp, voortdurend voor verschen luchtaanvoer zorgt.

Het kleinste kruimeltje voedsel nu, dat bij ongeluk in de luchtpijp verzeild geraakt, kan vreeselijke benauwdheden veroorzaken, ja zelfs den dood door verstikking ten gevolge hebben.

Telkens weer komen we bij het bestuderen van het menschelijk lichaam tot de overtuiging dat de Schepper een wonderwerk verrichtte. Voor alles is gezorgd, zoo ook hier.

Om te beletten dat er ongerechtigheden in de luchtpijp belanden, hebben we achter in den mond een klein dekseltje, strotklep geheeten, dat neervalt zoodra we beginnen te eten, en dan de luchtpijp geheel afsluit.

Als we nu lachen, beletten de spieren, die we daardoor samentrekken, het neervallen van het klepje : zoodat de luchtpijp openblijft.

Begrepen ?...

—o— SUIKERIJ VAN HET KLOOSTER DER BENEDICTIJNEN. — Zich te wenden voor den verkoop in 't groot tot E. DURNEZ & Cie, Yperen. Men vraagt goede agenten.

— GEBOORTEN EN OVERLIJDENS IN DE GROOTE STEDEN. — Ziehier de opgaven, opgemaakt door den gezondheidsdienst der stad Brussel :

	Geboorten	Overlijdens
	per 1000	inwoners
Brussel en voorsteden	19	15 5
Antwerpen	24.7	16 1
Luik	12.1	18 9
Gent	23.2	19.7
Oostende	25.6	19 5
Namen	19.5	27.6
Charleroi	22.8	13.3
Bergen	20.9	13 3
Hasselt	24.7	17.8
Londen	24.7	14.5
Luxemburg	20.6	23.4
Amsterdam	23.7	12.8
Rotterdam	35	14.3
Den Haag	26.3	18.1
Berlijn	19.4	14
Hamburg	22.8	13.7
Munchen	23.9	19.3
Keulen	29	15.3
Weenen	20.2	17.7
Kristiania	25 3	11.5
St-Petersburg	26.6	30.9

Verlichting op den buiten

door het **Auto-Gas,** bestek en proeven kosteloos — 35, Gaucheretstraat, Brussel.

— DE DIEREN. — Daar het thans in het volle werk is, moeten de peerden krachtig gevoederd worden ; haver en hooi zullen dus de grondslag van het rantsoen uitmaken. Men zal ze drinken geven voor het eten en niet nadien, want aangezien het peerd maar eene kleine maag heeft, zou de haver met het water kunnen meêgevoerd worden in de darmen en alzoo ontsnappen aan den weldadigen invloed van het maagsop en bijvolg maar onvolledig verteerd worden.

Weldra haast ook zullen peerden en koeien op 't groen voeder gezet worden. Die overgang moet altijd langzaam en trapsgewijze geschieden ten einde buikloop en maag- en darmkrampen te vermijden, die altijd gevaarlijk zijn.

—o— **Migraine, hoofd- en tandpijn, névralgies**, plots genezen door een **cachet Gauthier**, 1 en 2 fr. de doos van 6 en 13, bij uwen apotheker. Zooniet, wendt u tot de apotheek Gauthier, Mechelen.

— GEDACHTEN EN WENKEN. — De ongeloovigheid is de dochter der hoovaardigheid.

— Wanneer een mensch die niet zot is, begint te bulderen tegen kerk en pastoor, weest zeker dat hij iets op het geweten heeft.

— Als iemand met nieuwe schoenen door eene vuile straat moet gaan, zoekt hij langzaam naar de witte steenen, om op zijne tippen voort te treden ; doch zoohaast hij eene kladde op zijnen schoen gekregen heeft, vreest hij niet in de modder te dobberen.

— Lieve lezer, bewaar uwe ziel van de eerste vlek.

— Gelukkig de man die met verstand en beleid handelt jegens den arme en den behoeftige.

Nooit moet de mensch zijn giften [schenken
Aan hem die ze misbruiken zal ;
Zulks kan men eene *weldaad* denken ;
Maar 't is een *misdaad* heel en al.

De beste meststoffen voor suikerbeeten.

De suikerbeeten worden terecht tusschen de veeleischende planten gerekend. Vooral de nieuwe verbeterde soorten, met groote suikeropbrengst, welke men thans plant, vragen niet alleenlijk eenen goed bewerkten grond van eerste hoedanigheid, maar ook nog een overvloedig en welgepast voedsel. Want men moet wel bemerken dat de beet slechts weinig tijd heeft om zich te ontwikkelen, dat op zekere tijdstippen van den groeitijd, vooral na de scheiding, hare opbrengst in organieke bestanddeelen zeer groot is, en dat zij bijgevolg in het bereik harer wortelen gemakkelijk op te slorpen bestanddeelen moet vinden.

Het potasch kan van in de herfst toegediend worden onder den vorm van Kaïniet of potaschcloruur, er is geen wegspoelen door den regen te vreezen ; maar voor de lente meststoffen, verkiest men het zwavelzuur van potasch, dat men tegelijker tijd als de andere meststoffen toedient op de ploeging voor het zaaiën. Gemiddeld gebruikt men 200 kilogr. per hectaar. Voor het bijvoegen van fosfoorzuur, gebruike men superphosphaat, hetwelk terzelvertijd als het oplosbaar phosphoorzuur, de kalk medebrengt die zoo gretig opgeslorpt wordt door de beeten, tijdens de twee eerste maanden van haar bestaan.

Wat de stikstofhoudende meststoffen betreft, de meeningen zijn nog verdeeld over datgene 't welk de voorkeur zou moeten hebben. Terwijl zekere landbouwers uitsluitend sodanitraat gebruiken, verkiezen anderen het zwavelzuur van ammoniak, anderen nog maken gebruik van deze twee meststoffen, met het zwavelzuur van ammoniak onder te delven voor de planting en het sodanitraat als dekking toe te dienen.

Het is thans een aangenomen feit dat deze twee meststoffen eene wezenlijke waarde bezitten ; zij leveren beiden stikstof onder een gemakkelijk gelijkmakenden vorm, en de voortreffelijkheid van het een of het ander in de talrijke proefnemingen die gedaan zijn geworden, hangt dikwijls af van de wijze van gebruik, de luchtgesteltenis of andere feiten die men niet altijd gemakkelijk in praktijk kan bepalen.

Voor ons deel, raden wij de gemengde bemesting aan, 't is te zeggen het gebruik op de beploeging vóór de zaaiing, terzelvertijd als de andere meststoffen, van 2 à 300 kilogr. zwavelzuur van ammoniak, volgens de vruchtbaarheid van den grond, en na het in plaats zetten, als de toestand der groeiing het vereischt, eene bijvoeging van stikstof onder den vorm van 100 à 125 kilogr. sodanitraat.

Jean BLOUX,
Landbouw-Ingenieur.

Ditjes en Datjes.

HUWELIJKSLIEFDE. — Trienet. — Zeg eens, Jet, zult ge nog altijd veel van me houden, en mij beminnen zooals vroeger ?

Jef. — Eeuwig, Trienet, maar... maar dan moet ge zorgen mij wat meer centen op zak te geven.

.˙. Stooters Mie haar meesters waren uitgegaan en binst dien tijd kwam er een heer en hij vroeg: is mijnheer niet thuis? Hij is uitgegaan, mijnheer, zei Mie. Is madame daar niet ? Z' is ook uitgegaan, mijnheer. Jamaar, zei de vent, ik zal algelijk binnenkomen, en in afwachting mij wat warmen aan de stoof. De stoof ! zei Mie, z' is ook uitgegaan, mijnheer ! en ze lapte de deur toe.

.˙. SLIM BEDACHT. — Lang geleden zat in een trekschuit, behalve veertien andere reizigers, een arme man, die met zijn mandje naar eene andere stad moest, om zijn brood te verdienen. Hij had slechts twee en een halven stuiver. Toen de schipper het geld kwam ophalen, zei onze man :

« Ik heb het nog niet, schipper, maar straks hoop ik u te betalen »

De schipper vond dit goed en ging weer naar boven. Nu zei onze man tot de veertien andere reizigers :

« Ik zal u een raadsel opgeven, en als geen van u allen het kan oplossen, geeft elk van u mij 2 1/2 cent ; maar weet een uwer het antwoord, dan betaal ik aan ieder 2 1/2 cent. Vindt ge dat allen goed » ?

De reizigers, die wel van eene grap hielden antwoordden : « Goed, laat maar eens hooren ».

Hierop sprak de man : « iemand heeft vijf paarden en 3 stallen. Hoe moet hij het aanleggen, om in iederen stal evenveel paarden te zetten » ?

Nadat allen nagedacht hadden, ging de reiziger met zijne klak rond. Hij ontving van ieder 2 1/2 cent, want niemand wist het.

« Ik weet het ook niet », zei de koopman, « dus leg ik er ook twee en een halven cent bij ».

Zoo had hij juist zeven en een halven stuiver om de vracht te betalen.

.˙. WATER EN WIJN. — Huurder : « Mijnheer Drooge, ge moest eens naar mijnen kelder laten zien, hij staat altijd vol water ».

Huisbaas : « Zoo zoo, voor die arme 25 fr. huur die gij per maand betaalt zou hij zeker vol wijn moeten staan ».

Damen Doktoor:
Mme DAVIO-VERKOYEN,
Billy-straat, nr 9bis, Luik [Bonne femme].
Ontvangt van 2 tot 4 uren.

X Stralen. Zenuwziekten. Gevolgen van ongevallen. Dr BIENFAIT, Boulevard d'Avroy, 62, Luik. — Van 8 tot 11 ure en van 2 tot 4. — Telefoon 1530.

—o— Groot fabriek van **FIJNE CIGAREN**
L. Thiriart-Andrien, 66, Rue Jean d'Outremeuse, 66, Luik.
Vier millioen cigaren in magazijn.
Alle bestellingen worden geleverd in drooge en fijne cigaren. — Telefoon 6195.

Jongelingen die willen zeeofficier worden mogen plaatsen bekomen als
Zee - Kadet
op zeil- en stoomschepen van 1ste KLAS, met zich te wenden of te schrijven aan het kantoor van den zee-expert :
AVENUE ALBERT-ELISABETH, 47
WOLUWE (BRUSSEL) Trams 22-20-59-61

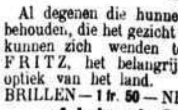
FRITZ,
Oogkundigen.
Leopoldstraat, 9,
(1ste verdiep)
— LUIK —

Al degenen die hunne oogen willen behouden, die het gezicht zwak hebben kunnen zich wenden tot het HUIS FRITZ, het belangrijkste huis van optiek van het land.
BRILLEN — 1 fr. 50 — NEUSNIJPSER.
4 huizen in België :
Charleroi — Bergen — Namen — Luik.

— Doctor R. WAUCOMONT
Assistent bij de Universiteit, 110, Rue Paradis, Luik [Guillemins]. — Telefoon 3555.
Ziekten der Huid en der Waterorganen.
Raadplegingen van 2 tot 3 1/2 ure.